

J.G. QUINTEL

Meglógni a hétköznapokból

PERNECKER DÁVID

**A KULTIKUS PARKMŰSOR FELELŐTLEN FURCSA PÁROSÁNAK BIZARR KALANDJAI UTÁN
J. G. QUINTEL A CSALÁDALAPÍTÁS SOKKOLÓ NEHÉZSÉGEIT VESZI SORRA.**

Egy ellazult kék szajkó és egy impulzív mosómedve tíz éve állt munkába egy minden konkrét tér- és idődimenzióból kiszakadt névtelen városi közparkban. Mordecai és Rigby mindeneként első dögunalmas munkanapjuktól kezdve utolsó – minden értelemben kozmikus – utazásukig azon voltak, hogy a nyakukba varrt feladatokat a lehető legkevesebb belefektetett energiával tudják le, a művészi szintre emelt lógás kiskapuit minél szélesebbre tárva. J.G. Quintel 2010-ben indult, nyolc fantasztikus évad után pedig 2017-ben kataritikusan lezárt kultikus *Parkműsora* ironikusan önreflektív eredeti címe – *Regular Show* – ellenére közel sem szabványos animációs sorozat. Mordecai és Rigby a mindenkori megúszás iránti keserves vágyuk (túlélni az avargeregilyezést, a falfestést és egy közös randit, visszakérni egy társasjáték árát), és a hétköznapi történéseket-tetteket agyonbonyolító döntéseik (meghívó nélkül bejutni egy buliba, megküzdeni egy fülükbe tapadt slágerdallammal) következményeként ugyanis rendre természetfeletti, pszichedelikus, kvázi-szürreális események örült szövevényébe vesznek. Az öntörvényűen örvénylő – és az animáció médiumát éltető – fantasztikum elszállt kis hülyeségei, vagy épp epikus méretű világégségei Quintel kezei között a mindennapokat felemésztő rutin megkerülésének metaforájává válik. A *Parkműsor* 10-20 perces epizódjainak cselekménye többnyire a realitás talajába ágyazott, ez a talaj azonban Mordecai és Rigby lába alatt minduntalan megcsúszik, megsüllyed, beomlik. Ők csak le akarják győzni a legyőzhetetlen főellenséget kedvenc videójátékukban, aki azonban ügyeskedésük miatt nappalijukban manifesztlódik, majd pedig tényle-

ges pusztításba kezd. Tanulság mindig van, de homályban marad, Quintel nem sulykol didaktikus örök igazságokat. Mordecai és Rigby nem tanulnak hibáikból, viszont tetteik teljes tudatában vannak. A *Parkműsor* ereje épp abban rejlik, hogy Quintel nem a szürrealitás emlékezetes jeleneteire építi sorozatát, hanem a mindenki számára ismerős, átélhető alapszituációkra és az azokat egy lustaságában is kreatív, lébecoló, vállvonogató huszonéves módjára kezelő főhőseire. Nem kell ahhoz ismerni a Kaliforniai Művészeti Intézetet végzett Quintelt, hogy nyilvánvaló legyen a *Parkműsor* önéletrajzi ihletettsége. Az egész sorozatot átjárja a friss munkakezdők könnyed nyomora, a diákévek lazaságának, a zavartalan láblógatásnak, a felelőtlen barmulás büntetlenségének fájóan közeli emléke (a nosztalgiát Mark Mothersbaugh '80-as éveket meglelevenítő dallamai erősítik). Mordecai és Rigby lélekben és fejben még nem készültek fel a nagybetűs élet szívására, de ellentétben a karaktereiket ihlítő Beavisszel és Butt-headdel, Renel és Stimpny-vel, Rockóval és Melákkal, SpongyaBobbal és Csillag Patrikkal, ők próbálkoznak. Az már más kérdés, hogy próbálkozásaikból apokalipszis kerekedik, de hát alig akad valaki, aki nem így élte meg ezt az ijesztően bizonytalan életszakaszt. Mordecai és Rigby állatmivolta csupán külsőség (egy szajkó, aki soha nem repül és egy a mosómedve, aki soha nem mos), első megszólalásuktól nyilvánvaló, hogy ők fiatal ember-szócok, sajátos személyiségvonásokkal és gesztusokkal, valamint – ezt ki kell emelni – egyéni beszédmóddal. Érdekes ugyanis, hogy mennyire közel hozza és kézzelfoghatóvá teszi őket az a redukált tinédzseri szlengnyelvezet („dude”,

„man”, „like”, „wow”), amit Pendleton Ward szintén 2010-ben indult *Kalandra fel!* (*Adventure Time*) című klasszikusának főszereplői egy fokkal cizelláltabban használták (Ward egyébként Quintel évfolyamtársa volt). Mordecai Quintel nyugodtan búgó hangján szólal meg, mint az alkotó egyetemista énjének alteregója, míg Rigby nyeszlett cipakolásaért a szinkronveterán William Salyers felel, munkájuk nélkül pedig a *Parkműsor* elképzelhetetlen lenne. A sorozat „hátradólt” és „elnyújtózt” hangvételehez többet adnak hozzá a stoner-komédiákban és a szarkasztikus-abszurd brit tévéhumorban (a *Zooniverzum* és a *Kockafejek* hatása elvitathatatlan) gyökerező dialógusaik, valamint a bújtatott felnőtt-poénjaik (csak egy egyedülálló nő vásárolhat egy darab banánt), mint a mindezzel ellentéző, gyermekkönyveket idéző szabadkezdű naiv firkarajz-stílus. Mordecai és Rigby nagy kalandja több mint 260 agyament epizód (és egy egyórás film) után 2017-ben az űrben ért véget, egy – a korábbiaktól eltérő – nagyobb cselekményívét kibontó évaddal, melynek utolsó perceiben az örök huszonéveseket Quintel felnőttként ábrázolva búcsúztatja el, egyszerre elengedve az évek során tőle, és szeretett karaktereitől is egyre távolabb került múltat. Így Quintel nem hagyja magára hőseit az animációs sorozatokban megszokott örökké stagnáló epizodikus körforgásban, amelyben a változás és a fejlődés nem létező opció. Ahogy alkotójuk, úgy ők is továbbléptek.

Miután a *Parkműsorban* egyetemi éveinek emlékeit és történéseit veszte ki a lehető legrészletesebben, Quintel idén bemutatott (de már 2017-ben elkészült) új sorozatában a harmincas életek – szintén saját tapasztalatain alapuló – gyötrelmeit járja körbe. A *Close Enough* főszereplői egy viszonylag friss kiscsalád tagjai: Josh (újftent Quintel), Emily (Gabrielle Walsh) és négyéves lányuk, Candice (Jessica DiCicco), akik Los Angeles-i lakásukat két haverjukkal (akik egy elvált pár) osztják meg. Josh és Emily a hétköznapi robotolás és a számukra még rémisztően új szülői szerepkör között próbálnak meg úgy elevickélni, hogy közben ne veszítsék el józan eszüket és idealizált fiatalságuk emlékét. Struktúrájukat tekintve a *Close Enough* epizódjai szinte teljesen

